

Kaip svarbi vaiko gyvenime **pasaka**, nereikia ir klausti, nes ir mums, suaugusiems, ji taip pat dar svarbi – ypač jos baigtis, - kad viskas baigtųsi gerai...

Pasakos sekimas ar skaitymas yra pats geriausias laikas, skiriamas tik vaikui. Praktika ir tyrimai rodo, jog su vaiku kasdien reikia pabendrauti akis į akį bent 20-30 minučių. Ne pjaustant bulves, ne šluojant, o atsidėjus: žaidžiant, piešiant ar tiesiog skaitant pasakas, kad **vaikas lavintųsi - ir socialiai, ir emociškai**. Pasakų sekimas ir jų kūrimas kartu su vaiku užtikrina gerą ir efektyvų laiko praleidimą kartu.

Vaikų kalbos korekcijai pasaka yra **daugiareikšmė**. Tai dėkinga ugdymo priemonė, kuri, visų pirma, žadina teigiamas emocijas, o jas sužadainus, atsiranda noras kalbėti, atsiranda motyvacija išreikšti save kalba.

Vaikams, su kalbos sutrikimais, ypač naudingos pasakos, kuriose daug kartų kartojasi tie patys kreipiniai, pvz.: Seneli, seneli...

Besikartojančius kreipinius vaikučiai geriau įsimena, taigi, lavėja girdimasis suvokimas bei girdimoji atmintis – mažieji ir patys mėgina pakartoti. Be to, vaikučiai įpranta prie maloninių kreipinių.

Dažnai ikimokyklinukai turi savo pamėgtą pasaką – prašo ją sekti kiekvieną vakarą. To nereikia vengti. Tokiu būdu mažieji klausytojai geriau suvokia įvykių eigą, veikėjų vardus, jų charakterio bruožus (auga būdvardinė leksika), daro sprendimus, kurie veikėjai geriečiai, kurie – blogiečiai, lavėja jų šnekamoji kalba.

Sekant pasakas labai svarbu pasakotojo balso **intonacija, kalbos tempas**, na ir, žinoma, įvaizdis - **kaukė** ar jos detalė. Tarkim, pasakotojas pasipuošia senelio “ūsais” ar apsigobia senelės skarele, prisijuosia senelės prijuostę, - pasaka įgauna kitas „spalvas”, tampa gyvesnė. Na, o jeigu pasaką sektų tėvelis

su mamyte ar senelė su seneliu, pasiskirstę vaidmenimis, pasaka pavirstų namų teatru, o mažasis klausytojas (ar taip pat veikėjas) visuomet nekantriai lauktų tokių savaitgalių namuose ir, žinoma, greitu metu su draugais darytų tą patį. Žinome, kad mažieji kopijuoja mus, suaugusius, negalvodami, kodėl. Jie tiesiog gyvena kaip mes. Tegul kuo dažniau jie gyvena pasakų pasauly, kuriame galima daug ko išmokti.

Pasakos paruošia vaikus gyvenimui - supažindina, kad ne visi žmonės yra gero linkintys, išmoko atsargumo bendraujant su nepažįstamaisiais. Vaikučiai susipažįsta su žmogaus gimimo, augimo, brendimo ir senatvės reiškiniais. Įsisąmonina šeimos narių vaidmenis, pagarbą vyresniesiems, **mokosi bendravimo taisyklių**.

Per pasakas perduodamos tautos **tradicijos, etnokultūra**.

Vaikai, klausydami pasakų, įgauna **teksto suvokimo, rišlaus pasakojimo** įgūdžių, tampa **kūrybiškomis asmenybėmis**.

Logopedė G. Glinskienė